

Rekonstrukcija interesa u koaliciji

Dve nedelje posle smene potpredsednika Vlade Srbije i lidera jedne od stranaka vladajuće koalicije G17 Plus, Mlađana Dinkića, ne nazire se kraj političkoj krizi u Srbiji. U kom se pravcu će krenuti Srbija, odnosno da li će biti izbora, rekonstrukcije Vlade u okviru postojeće većine ili će biti stvorena nova koaliciona većina u parlamentu - u ovom trenutku ne znaju ni najviši funkcioneri vladajućih stranaka.

Rasplet političke krize najviše zavisi od „poslaničke matematike“. Vladajuću većinu, koja ima 129 od 250 poslanika, u srpskom parlamentu čini 78 poslanika liste „Za evropsku Srbiju“ koji su članovi vladajuće Demokratske stranke (DS) predsednika **Borisa Tadića**, 15 poslanika koalicije Socijalističke partije Srbija (SPS) čiji je lider potpredsednik Vlade i ministar policije **Ivica Dačić** i Jedinственe Srbije, 24 poslanika G17 Plus čiji je lider upravo smenjeni potpredsednik Vlade **Mlađan Dinkić**, 5 poslanika Partije ujedinjenih penzionera Srbije (PUPS) i 7 poslanika poslaničke grupe manjina. Pored njih, vladajuća koalicija može da računa i na podršku 12 poslanika Liberalno demokratske partije (LDP) čiji je lider **Čedomir Jovanović**. LDP je proevropska stranka koja nije deo vladajuće koalicije, ali koja podržava opstanak proevropske Vlade kao i donošenje svih zakona koji predstavljaju korak Srbije ka EU.

Opoziciju vladajućoj koaliciji čini 56 poslanika ultranacionalističke Srpske radikalne stranke (SRS) na čijem čelu se nalazi haški optuženik **Vojislav Šešelj**, 20 poslanika Demokratske stranke Srbije (DSS) bivšeg premijera Srbije i predsednika zajedničke države Srbije i Crne Gore **Vojislava Koštunice**, 9 poslanika Nove Srbije (NS) koju predvodi **Velimir Ilić**, kao i 22 poslanika okupljenih u poslaničkom klubu „Napred Srbijo“ koga čine poslanici Srpske napredne stranke (SNS) čiji je lider **Tomislav Nikolić**, a koja je nastala u septembru 2008. godine otcepljenjem iz Srpske radikalne stranke. I pored toga što u ovom trenutku čini manje od deset odsto sastava parlamenta, SNS je najjača stranka opozicije, koja prema istraživanjima javnog mnjenja ima oko 30 odsto podrške biračkog tela. U skupštini se nalazi i jedan nezavisni poslanik, dok je jedno poslaničko mesto upražnjeno zbog smrti poslanika.

Za razumevanje „srpske poslaničke matematike“ veoma je važno znati kakav status imaju poslanici u Srbiji. Ustav Srbije, donet 2007. godine, kaže da je „**narodni poslanik slobodan da, pod uslovima određenim zakonom, neopozivo stavi svoj mandat na raspolaganje političkoj stranci na čiji predlog je izabran za narodnog poslanika**“. Ovakvo ustavno rešenje bilo je posledica dogovora stranaka koje su želele da

potpuno kontrolišu svoje poslanike po svim pitanjima i zauvek. Ono predstavlja ozbiljno kršenje slobode poslanika u izražavanju svog mišljenja i donošenju samostalnih odluka u odnosu na određene zakonske predloge. Njime je partijskim rukovodstvima data potpuna vlast nad mandatima parlamentaraca. Narodni poslanici koji bi trebalo da predstavljaju građane, prema ovom rešenju predstavljaju samo svoje stranke. U praksi je to izgledalo tako da su poslanici pre ulaska u Narodnu skupštinu potpisivali "blanko ostavke" overene u sudu u kojoj obavestavaju predsednika Skupštine da "podnose ostavku na mesto poslanika". Ostavke se čuvaju u centralama političkih stranaka i ukoliko poslanik ne poštuje partijsku discipline, šef partije upisuje datum i ostavku dostavlja Narodnoj skupštini. Skupština je takve ostavke prihvatala bez obzira što ih poslanici sami nisu podnosili. Bilo je i slučajeva da su pojedini poslanici koji su dolazili u sukob sa svojom političkom strankom, zvanično i lično podnosili Skupštini dopis da povlače svoje prethodno potpisane ostavke, ali to nije prihvatano.

Evropska unija je izvršila pritisak na Srbiju da ukine institut "blanko ostavke" i obezbedi samostalnost narodnih poslanika.

Ispunjavanje ovog zahteva EU je jedan od uslova koje Srbija mora da ispuni da bi dobila status kandidata za članstvo u EU.

U Narodnoj skupštini Republike Srbije formirana je Radna grupa koja treba da reši ovo pitanje. Vladajuća koalicija je svesna da institut "blanko ostavke" mora da se ukine, ali pokušava to da uradi postepeno, pravdajući se **"da traži model koji odgovara nivou razvoja demokratije i parlamentarizma u Srbiji"**. Predsednica Skupštine Srbije **Slavica Đukić-Dejanović** je izrazila očekivanje da će **"ovog proleća blanko ostavke biti ukinute, a da će radna grupa formirana u parlamentu pronaći model koji je u skladu sa Ustavom"**. Da EU ne veruje baš političkim strankama u Srbiji kada je u pitanju davanje samostalnosti poslanicima, pokazalo je pismo šefa delegacije EU u Srbiji **Vensana Dežera** upućeno predsednici parlamenta Slavici Đukić-Dejanović, u kome se **"od Srbije traži da pitanje kome pripada mandat reši na kvalitetan i trajan način, koji ne isključuje ni mogućnost promene Ustava"**. Jasno je da EU neće prihvatiti polu rešenja ili odluke Skupštine po ovom pitanju koje bi mogle kasnije da budu predmet osporavanja, već traže trajno rešenje. Takođe se neće prihvatiti formulacija da se traži rešenje "primereno nivou razvoja demokratije", jer ako zemlja želi u EU, tada je pre svega zemlja sa razvijenom demokratijom. U svakom slučaju, za nastavak naše analize važna je činjenica da će blanko ostavke u Skupštini Srbije biti ukinute, a da se do ukidanja ovaj institut neće primenjivati, što znači da su poslanici već samostalni.

Rekonstrukcija Vlade nije bila ideja DS-a već G17 Plus. Priča oko rekonstrukcije odnosno želja da u okviru nje zameni i premijera koštala je Dinkića položaja u Vladi. Posle njegovog odlaska tu inicijativu preuzela je Demokratska stranka. Vrh stranke je ubeđen da je odstranjivanjem Dinkića iz Vlade ojačan rejting kako same stranke, tako i Vlade, i da će rekonstrukcijom pokazati građanima da DS ima snage za promene u svojim redovima. Da bi se razumelo šta se dešava u vezi sa rekonstrukcijom, neophodno je da prvo shvatimo šta DS želi sa njom da postigne. Za DS je rekonstrukcija Vlade prvo početak izborne kampanje. Zato se na rekonstrukciji insistira žestoko i po svaku cenu, i bez odgovora na suštinsko pitanje da li će posle nje Vlada biti efikasnija. DS je za potpunu rekonstrukciju, smanjenje broja ministarstava i za spajanje ministarstava, ali i samo za personalne promene. Dakle, demokrate u promenama u Vladi, bilo kakvim, vide ono što im treba za početak kampanje. Manje im je važno kakve će se promene desiti. Pored želje da promenama u Vladi započnu kampanju, DS ima još jedan cilj koji želi da postigne rekonstrukcijom. Stranci su potrebni i pojedini resori za kampanju – pre svih resor ekonomije i regionalnog razvoja (koji sada drži G17 Plus), kao i resor energetike (koji sada drži SPS). Smatra se da će se u ovim resorima u narednih godinu dana desiti najviše pozitivnih stvari koje mogu da se predstavljaju građanima u kampanji. Resor ekonomije i regionalnog

razvoja omogućava kontrolu nad privredom, privatizacijom, turizmom, regionalnim razvojem i ekonomskim odnosima sa inostranstvom. Sve ove nadležnosti, stranci koja kontroliše ovo ministarstvo daju veliku mogućnost za promociju u predizbornoj kampanji. Kada je stvarano to ministarstvo u julu 2008. godine Dinkić je razmišljao o izborima.

Ideja DS-a je sada da preuzme Dinkićev mehanizam za dobijanje glasova.

Kroz resor energetike u naredne dve godine treba da prođe oko 4 milijardi evra investicija. U toku ove godine se očekuje završetak tendera za izgradnju termoelektrana Kolubara B i Termoelektrana Nikola Tesla 3 ukupne vrednosti od milijarda i po evra, gasne elektrane u Novom Sadu vrednosti oko 400 miliona evra, čitavog niza hidrocentrala na Ibru i Drini ukupne vrednosti oko 400 miliona evra, dok od ulaganjima u održive izvore energije, odnosno u vetrogeneratore, očekuje oko milijardu i po evra. Pored toga, ministarstvo energetike održava tesnu vezu sa Naftnom industrijom Srbije (bivša državna naftna kompanija koju je pre dve godina kupio ruski Gaspromnjeft i koja je posle više decenija ove godine prvi put zabeležila poslovni dobitak u vrednosti oko 160 miliona evra i Ruskom federacijom u vezi sa projektom gasovoda „Južni tok“ u kome učestvuje i Srbija. Približavaju se izbori a „ruski faktor“

pri opredeljivanju birača u Srbiji nije zanemarljiv. Jednostavno, zbog istog porekla, verske, jezičke i istorijske bliskosti Rusija je veoma popularna u Srbiji, a taj osećaj je posebno pojačan zbog ruske podrške Srbiji u vezi sa Kosovom. Ruski premijer Putin u martu dolazi u Srbiju (biće to treća poseta najviših ruskih zvaničnika Srbiji u poslednjih deset godina), a predsednik Tadić će u junu posetiti Moskvu. Sve stranke u Srbiji žele da u predizbornoj kampanji istaknu vezu sa Rusijom. Demokratskoj stranci možda to najviše treba, a ovaj resor to omogućava.

Mlađan Dinkić nije pristao na predlog DS-a. Kada bi dao ministarstvo ekonomije i regionalnog razvoja, izgubio bi najjače oružje koje je spremao za kampanju. Dinkić ne može da spreči da mu DS preuzme resor sa nekom novom većinom, ali čini sve da im onemogući da to urade sa njegovim poslanicima. On je iskusan političar i veoma svestan težine situacije u kojoj se on i njegova stranka nalaze. Veoma dobro zna da je ključ njegovog opstanka na političkoj sceni – da sačuva stranku. Ukoliko bude stranku zadržao na okupu, svejedno mu je da li će se ići odmah na izbore ili sledeće godine.

Slaba Dinkićeva tačka su stotine funkcionera G17 Plus koji se nalaze na raznim državnim položajima.

Mnogi od njih bi mogli da mu okrenu leđa, jer su računali na njegovu uspešnost u kampanji i dobar odnos sa DS-om koji bi garantovao da će G17 Plus biti na vlasti posle sledećih izbora. Sada bi mogli da ostanu bez položaja, a sve veća izvesnost velike koalicije između DS-a i SNS-a ih dovodi u situaciju da bi mogli da ostanu bez funkcija na kojima su mnogi skoro deset godina. Prelazak u DS za mnoge od njih može da zvuči kao dobra opcija. Međutim, DS-u ne znače mnogo funkcioneri G17 Plus uplašeni za svoje položaje, osim kao sredstvo pristiska na Dinkića. Nezvanično se priča kako je Dinkićeva reakcija na odluku premijera Cvetkovića o razrešenju mogla da bude drugačija, da pre svog nastupa nije imao sastanak sa najužim rukovodstvom stranke. Umerenost u nastupu su mu navodno savetovali baš najbliži saradnici. Državni funkcioneri iz G17 dakle trebaju DS-u, ali za sprovođenje rekonstrukcije i matiranje Dinkića trebaju im poslanici G17. Najmanje devet poslanika. U tom slučaju bi zajedno sa poslanicima LDP-a mogli da imaju većinu od 126 poslanika, koliko je potrebno za glasanje o ministrima u Skupštini. Ukoliko bi DS uspeo da napravi ovakvu većinu, matirao bi Dinkića i izbegao direktnu saradnju sa nekom od opozicionih stranaka. Za sada, međutim, nema naznaka da bi neki poslanici G17 Plus mogli da napuste Dinkića i ostanu u Vladi. Dakle, uspe li Dinkić da sačuva poslaničku grupu, odnosno ako ga ne napusti više od osam poslanika – pobedio je.

U tom slučaju nateraće DS samo na kozmetičku rekonstrukciju ili otvorenu saradnju sa SRS ili SNS, što je veoma loše za DS u predizbornoj godini. Svestan svega, Dinkić ne želi da se odrekne ni jedne nadležnosti u rekonstruisanoj Vladi. On predlaže da se u okviru ministarstava koja je su do sada držale pojedine stranke izvrši spajanje resora. Tako svaka stranka zadržava vlast koju ima, ne menja se koalicioni sporazum, a smanjuje se broj ministara. Zato, predlog G17 glasi – umesto šest ministara imaćemo četiri, tako što ćemo ministarstvo kulture pripojiti omladini i sportu, a ministarstvo za nacionalni investicioni plan pridodati ministarstvu za ekonomiju i regionalni razvoj. To očekuje od drugih i traži da SPS ima jedno ministarstvo manje.

Dinkić zna da DS čeka povod za sukob sa njim. Svojim pažljivim nastupima u javnosti trudi se da DS-u oduzme svaki razlog za sukob. On zna da će stranka koja u javnosti bude označena kao krivac za kraj koalicije biti kažnjena od birača.

Čim je shvatio da će DS biti protiv njegovih kandidata za ministre zdravlja i ekonomiju i regionalni razvoj i napadima na njih pokušati javnosti da pokaže kako G17 ruši Vladu, jer predlaže kandidate koji nisu najbolji, promenio je odluku. Na poslednjoj sednici Predsedništva svoje stranke odlučio je da DS-u ponudi čak deset kandidata. Među njima je i

harizmatični gradonačelnik Kragujevca i visoki funkcioner njegove stranke Verko Stevanović sa kojim je DS već razgovarala. Poruka je jasna - ako ste protiv jednog kandidata, ne možete da budete protiv deset kandidata. Ako ste protiv svih deset – znači vi ste u javnosti krivi za razlaz. Veoma lukavo.

SPS ima najveći problem da učestvuje u ovakvoj rekonstrukciji. Ova stranka ima četiri ministra i svi vode veoma važne resore – unutrašnje poslove, energetiku i rudarstvo, infrastrukturu i prosvetu. Pored toga, lider ove stranke je istovremeno ministar unutrašnjih poslova i zamenik predsednika Vlade. Lider manjeg koalicionog partnera SPS-a - stranke penzionera **Jovan Krkokobabić**, takođe je potpredsednik Vlade, tako da se može smatrati da ova pozicija drži šest pozicija u Vladi. G17 je imala sedam pozicija u Vladi (šest ministara i lider stranke Dinkić koji je istovremeno bio i ministar i potpredsednik). Odlaskom Dinkića i spajanjem dva ministarstva, ova stranka sada ostaje na četiri pozicije. S obzirom da G17 insisitira da ima poziciju više od SPS-a, to bi značilo da bi ova stranka trebalo da se odrekne bar dva ministra i jednog potpredsedničkog mesta. Za SPS je to naprosto nemoguće. Za razliku od drugih stranaka, SPS smatra da ministri ove stranke dobro rade svoj posao. Ukoliko bi Dačić pristao da se odrekne resora energetike i ustupi ga demokratama, tada bi izgubio ministarstvo kroz koje će proći najveće investicije narednih godina. Pored toga,

ministar **Petar Škundrić** je osnivač SPS-a, tvorac Deklaracije o pomirenju DS-a i SPS-a i možda jedina veza koju novo rukovodstvo ima sa starim članovima. Škundrić ima snažnu podršku ruske strane zbog njegove uloge u potpisivanju Energetskog sporazuma između Rusije i Srbije kao podršci koju je dao kupovini državne naftne kompanije NIS od strane Gaspromnjefta. Za birače SPS-a odnos sa Rusijom je veoma važan. Upravo zato je lider ove stranke Dačić i predsednik Mešovitog komiteta za saradnju između Srbije i Ruske federacije. Škundrić je formalna veza SPS-a sa Rusima i bude li Dačić prepustio ovo mesto demokratama, može mu se desiti i da ne vidi ruskog premijera Putina u martu. Isto kao što mu se desilo da na sastanku predsednika države sa predsednikom UEFA **Mišelom Platinijem** ne bude pozvan i pored toga što je ministar policije, a da istovremeno bude pozvan direktor Bezbednosno-informativne agencije (BIA, srpska tajna služba), koji je kadar DS-a. Ministar Škundrić je predsednik Sportskog društva Crvena zvezda, najvećeg i najpopularnijeg kluba u zemlji. Svojim angažovanjem u Crvenoj zvezdi skoro da je spasao obraz vlasti, jer skoro svi najviši državni funkcioneri navijaju za Zvezdinog najvećeg rivala – za Partizan. Građani koji podržavaju Zvezdu inače imaju primedbe da država pomaže Partizan. Odlazak Škundrića sa mesta ministra među Zvezdinim pristalicama bi sigurno bio protumačen kao osveta prema ovom klubu. S obzirom na

izbornu godinu, socijalistima kao ni vlasti, ni uopšte ikome ne treba ova bespotrebna hipoteka. Na čelu infrastrukture se nalazi ministar **Milutin Mrkonjić**, još jedan stari partijski kadar koji je za svoj cilj postavio završetak drumskog Koridora 10 (autoput kroz Srbiju koji povezuje Mađarsku i Makedoniju sa krakom prema Bugarskoj). Ova resor prate stalni problemi sa odlaganjem rokova za završetak deonice koridora, ali je na izradi ovog Koridora uključen veoma moćan domaći putarski lobi koji se do sada pokazao veoma uspešan u političkom lobiranju. Ovaj lobi koji čine domaće putarske kompanije, među čijim vlasnicima ima različitih biznismena, za poslednjih deset godina je uglavnom dobijao poslove, ali puteve nije završavao. Srbija je i danas zemlja sa putnom i železničkom infrastrukturom koja je daleko ispod evropskog nivoa. Koliko je lider SPS-a imun na uticaje ovog lobija pokazaće naredne nedelje. Zvuči čudno, ali SPS bi se možda najlakše mogao odreći resora koji drži najbliži Dačićev saradnik, tačnije zamenik u stranci – ministar prosvete **Žarko Obradović**. Ovaj resor već mesecima potresa štrajk prosvetnih radnika koji od Vlade traže povećanje zarada. Vlada ne može da im dozvoli povećanje zarada zbog dogovora sa MMF-om i jer bi to izazvalo lančanu reakciju i zahteve sindikata drugih zaposlenih u javnom sektoru. I pored toga što ministar Obradović objektivno nije kriv za štrajk, SPS ima najveću štetu od ovog resora, jer problem ne može da se reši, a kriza

se nastavlja. Pored toga, Obradović je zamenik predsednika stranke, a ovo je predizborna godina, pa zvuči logično da se možda drugi čovek stranke vrati u partiju i priprema organizaciju za izbore.

Prave i potpune rekonstrukcije Vlade koja podrazumeva smanjenje broja ministarstava i novi podelu među strankama može da bude samo ako na to pristanu G17 Plus i SPS, ako DS uspe da razbije Dinkićev poslanički klub ili ako se u skupštini formira nova većina koja podrazumeva učešće u njoj trenutno neke opozicione stranke.

U ovom trenutku nijedna od ovih opcija nije na vidiku. G17 Plus i SPS ne pokazuju želju da se na manje od godinu dana pre izbora odreknu važnih resora i da ih prepuste Demokratskoj stranci. Dinkić se bori za svoje poslanike i za sada nema nagoveštaja da bi neki poslanik mogao da napusti G17 Plus. To znači da DS-u ostaje samo mogućnost da sa nekom od stranaka opozicije napravi novu većinu. Koliko god to izgledalo matematički moguće, DS to ne može da uradi bez povoda, odnosno bez velikog sukoba sa G17. Ovaj sukob bi pružio opravdanje DS-u pred svojim biračima zašto se stranka odriče saradnje sa jednom proevropskom strankom i uspostavlja saradnju sa ultranacionalističkom strankom. Zato odnos DS i G17 liči na odnos dva

partnera u kome svako čeka grešku drugog kako ne bi bio kriv za razlaz. Ipak, DS nema mnogo vremena, jer prema zakonu promena ministara koji su podneli ostavke mora da se obavi u skupštini najkasnije 15. marta. Tog dana, za nove ministre mora da glasa 126 poslanika. U suprotnom – pala je Vlada. Ono što predstavlja najveći problem za ovakvu rekonstrukciju čak i da bude sprovedena na ovaj ili onaj način je – kakvi su njeni dometi. Ukoliko bi bila sprovedena, novi ministri bi stupili na dužnost u drugoj polovini marta, a tehnički posao spajanja ministarstava bi trajao najmanje mesec dana, dok bi navikavanje novih ministara na nove resore trajalo sugurno do leta. To znači da bi novi ministri imali najviše šest meseci da pokažu da su bolji od prethodnika, jer su redovni izbori na proleće 2012. godine!?

Upravo zato, realnije je očekivati da se sprovede tzv. „meka rekonstrukcija“, u okviru koje je će stranke same u okviru svojih resora sprovesti racionalizaciju, odnosno smanjenje broja ministara.

Razlog više za takvu rekonstrukciju je što za nju postoji parlamentarna većina. Pored toga, ona donosi najmanje problema vladajućoj koaliciji. Ono što je problem sa takvom rekonstrukcijom je što ona neće doneti ništa dobro Vladi, niti će povećati njenu efikasnost. Stranke će biti prinuđene da u okviru svojih resora neke od njih spajaju, ne vodeći računa

da li je to najracionalnije rešenje za državnu upravu. Koje će resore spojiti SPS koji sada ima prosvetu, energetiku, infrastrukturu i policiju? Možda prosvetu i policiju kako bi se lakše završio štrajk prosvetnih radnika? Stranke će o spajanju resora odlučivati na osnovu odluke da li žele da se odreknu nekog ministra ili ne. To zvuči prilično neozbiljno, odnosno kao igranje sa državnom upravom. Niko neće sprovesti analizu rada Vlade i svakog ministarstva pojedinačno, predložiti ukidanje pojedinih resora ili zamenu pojedinih ministara na osnovu njihovog dosadašnjeg rada. Svaka stranka će dobiti po koliko ministara treba da zameni i to će se činiti bilo da su oni radili dobro ili ne!? Krajem prošle godine, premijer Cvetković je od svih ministara tražio da dostave izveštaj o svom radu. Izgleda da su uzalud pisali, jer će o njihovim mandatima odlučivati stranke na osnovu kvote koju dogovore. Dodatni problem sa ovakom rekonstrukcijom je što će njeni efekti u javnosti biti veoma mali, a vladajuća koalicija može da bude srećna ako ne bude imala štete od ovako obavljenog posla.

Javnost će veoma brzo shvatiti da su promene kozmetičke, da spajanja ministarstava nisu logična i da će ih promeniti prva sledeća Vlada, makar je činile iste stranke, kao i da Vlada neće biti efikasnija.

Osim što će formalno biti manje ministara, vladajuća koalicija neće imati nijedan argument da odbrani ovako urađenu rekonstrukciju. Od umešnosti opozicije će samo zavisiti da li će ovakva rekonstrukcija posle par nedelja biti zaboravljena ili će se pretvoriti u fijasko za vladajuću koaliciju.

Jedini političar koji je pokušao da u priču o rekonstrukciji unese racionalnost je lider socijalista - Ilica Dačić. On je tražio da se utvrde principi na kojima će se sprovesti rekonstrukcija, a da se potom postigne dogovor između vlasti i opozicije o tome koji su resori potrebni zemlji kakva je Srbija. Prema Dačićevom predlogu, tako bi se obezbedio kontinuitet rada u resorima koji se ne bi menjali od vlade do vlade, već bi se samo menjali ministri. Lider socijalista je potpuno u pravu. Recimo, državni službenik koji poslednjih deset godina radi u Vladu u resoru urbanizma promenio je do sada tri ministarstva. Od 2001 – 2004. godine bio je zaposlen u Ministarstvu građevine i urbanizma, od 2004 – 2008. godine je bio zaposlen u Ministarstvu za kapitalne investicije, da bi od 2008. godine do danas radio u Ministarstvu za zaštitu životne sredine i prostornog planiranja!? Upravo zato, planirana rekonstrukcija neće dati rezultate koji se od nje očekuju. Odgovornost prema državnoj upravi zahteva da Srbija ima broj resora koji su primereni zemlji, da se nadležnosti ministarstava ne menjaju od vlade do vlade i da se tako državnoj upravi obezbedi

kontinuitet u radu. Sve drugo je prilagođavanje države dnevnim partijskim potrebama. Zemlja kao Srbija, koja očekuje da postane kandidat za člana Evropske unije, trebalo je da u svom razvoju odavno prevaziđe tu fazu u razvoju demokratije i da već ima stabilnost državnih institucija. Takve institucije, koje ne zavise od političkih stranaka, ulivaju građanima poverenje u državu. Kako stoje stvari, Srbija će propustiti i ovu priliku da tako uredi svoju administraciju i čekaće neki novi zahtev EU da ukine „partizanštinu“ u državnoj upravi, kao što sada ukida blanko ostavke.